

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 10756

YAKHIM BER

Ernest Thompson Seton

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

ערנעסט טאמפסאן-סעמאן.

יאנים בער.

אידיש — מ. רובינשטיין.

ארויסגעגעבן לויט אויפֿטראג פֿון דער צענ-
טראלער שול-ארגאניזאציע פֿאר פּוילן, ליטע
און חיסרוסלאַנד אונטער דער רעדאקציע
פֿון פֿסח קאַסלאַן.

פֿארלאג

דאָס בוך

ביאליסטאָק.

1921.

דרוק א. זמאר, ביאליסטאָק.

יאכים בער.

I

א קליין קאמיש בערעלע איז יאכים געווען. געלעבט האָט ער צוזאמען מיט זיין מוטער ברומע אין יעלאווסטאנער פארק. אזוי ווי א סך אנדערע בערן האָבן זיי זיך געפונען א היים ניט ווייט פון פאנטאן-האָטעל, טאקע אינם זעלביקן פארק. דער קאכער פון האָטעל פלעגט ארויסווארפן אלע קיך-אַפּפאלן אין נאָענטן וואלד-בלויז. אזוי ארום זיינען די בערן תמיד געווען בא-זאָרגט מיט קעסט און האָבן אלע טאָג געגעסן פון א געגרייטן טיש. זייער צאָל האָט זיך פסדר פארגרעסערט פון דער צייט, ווען ס'איז ארויס א געזעץ, אז דער יעלאווסטאנער פארק ווערט דער-קלערט פאר א מקום מקלט פאר אלע ווילדע חיות, וואו זיי קע-נען לעבן רואיק און קיינער טאָר זיי דאָרט ניט אַנרירן.

מיט חשק האָבן די בערן אויסגענוצט די הכנסת-אורחים פון די גוטע מענטשן. א סך בערן זיינען שוין באקאנט געווען די האָטעל-באדינער, און יענע האָבן זיי גערופן מיט צונעמען, ווי למשל, דזשים דער לאנגער — א מאָגערער, א לאנגפיסיקער און א שווארצער. סנעפי דער פארסמאלעטער — אויך א שווארצער,

זיין פעל האָט אויסגעזען פארסמאלעט. פעטי — א דיקער, א פוילער, האָט זיך קיין מאָל ניט געקענט אָנעסן צו זאט. טואינטי (א צווילינג) — צוויי האלב-דערוואקסענע האָר יקע בערעלאך, וועלכע זיינען תמיד געווען צוזאמען, האָבן חבריש געלעבט צווישן זיך. מער פאר אלעמען האָט אָפער נושא חו געווען ביי די דינער ברומע מיט איר זונדל יאכים.

ברומע איז געווען די שטארקסטע, די גרעסטע פון אלע שווארצע בעריכעס אין יעלאָווסטאנער פארק. יאכים איז געווען באקאנט מיט זיינע המצאות, אייביקן קרעכצן און יענטשען. ער האָט טאקע, באמת בעפעך, שטענדיק געקרענקט, ווייל געזונטע בערעלאך האָבן ניט קיין טבע צו קרעכצן און יאָמערן אָן א טיבה. זיין פנים האָט עדות געזאָגט, אז ער האָט א קראנקן מאָגן. ס'איז קיין חידוש ניט, גיט: א קוק אויף זיין אכילה, וועט איר זאָגן, אז ער האָט געמוזט קרענקען. ער פלעגט אראָפּשלינגען אלץ, וואָס ס'האָט זיך נאָר געמאכט. די מאמע האָט אים ניט געשטערט. דערפאר איז זי טאקע געווען זער גרעסטער בעל-חייב, וואָס איר בן-יחידל האָט פסדר געקרענקט.

פארמאָגט האָט יאכים בלויו דריי
 געזונטע פיס, אויף דער פערטער האָט ער
 צוגעהונקען. זיין פעל איז געווען אָפּ-
 געריבן, פלעקיק, די גלידער דינע, די
 אויערן און דער בויך עפעס מאָדנע
 גרויס. ביי אלע זיינע חסרונות האָט
 די מוטער געהאלטן, אז איר בן יחידל
 איז דער שענסטער אין דער בערישער
 משפחה. ער איז ביי פרומען געווען
 די אויג פון קאָפּ. זי האָט אים צעלאָזן
 און איבערגעפירט, ווי ס'טרעפט זיך ניט
 זעלטן אויך צווישן מענטשן. פאר איר
 זונדל איז זי געווען גרייט, פון אלץ
 אָפּצוזאָגן זיך, אלע אומבאקוועמלאכ-
 קייטן איבערטראָגן; אים ווידער האָט

עס קנאפּ-וואָס געארט. דערצו איז ער נאָך געווען א גרויסער
 עקשן און גאָר קיין נאר נישט; ער האָט גוט געוואוסט, ווי זיך
 דערשלאָגן צו זיינס און צווינגען דער מוטער דערפילן אלע זיי-
 נע קאפּריזן און פארלאנגען.

II.

ס'איז געווען זומער 1897, ווען איך האָב זיך באקענט
 מיט דער בערישער משפחה. באזוכט האָב איך דעם פארק, כדי
 אויסצופאַרשן דעם לעבן פון די חיות. אין די וועלדער פון דעם

זיין פנים האָט ערדט געוואָנט, אָו ער האָט אַ קראַנקן מאַגן.

פארק, האָט מען מיר פארזיכערט, וועל איך געפינען בערן, וויפל מיין הארץ געלוסט, וואָס איך האָב, אמת לכתחילה ניט געגלויבט. אָבער גלייך דעם ערשטן טאָג, ווי נאָר איך בין אריין אין וואלד, האָב איך זיך אָנגעשטויסן פנים אל פנים מיט א גרויסער בעריכע און אירע צוויי קינדער.

צעמישט פון דער באגעגעניש בין איך געבליבן שטיין: איך האָב ניט געוואוסט, וואָס צו טאָן. אויך די בערן האָבן זיך אָפגעשטעלט. די מוטער האָט ארויסגעברומט א קלאנג, געראַטן אין „קאף=קאף!“, און א בליק געטאָן אויף א נאָענטער סאָסנע. די בערעלאך האָבן פארשטאנען איר בליק, זיינען גיך צוגעלאָפן צום בוים און פלינק ווי מאלפעס ארויפגעקלעטערט אויף אים.

צוהאלטנדיק זיך מיט די פאָדערשטע לאפעס פאר די צווייגן, האָבן זיי זיך אוועקגעזעצט, געבאמבלט ווי צוויי חדר= אינגלאך מיט די הינטערשטע לאפעס אין דער לופטן און אראָפגעקוקט אונטן, וואָס וועט דאָרטן פאָרקומען.

די מאמע=בער האָט זיך געשטעלט אויף די הינטערשטע לאפעס, זיך אויס= געגלייכט ווי א מענטש און פאמעלאך דערנעענטערט זיך צו מיר. איך בין זיך מודה, אז אויפן הארצן איז מיר געווען

אין יענער מינוט ניט איבעריקס גוט. די בעריכע איז געווען זעקס פוס הויך און, מסתמא, א סך שטארקער פאר מיר. איך

הָאָב איר שאַרף אָנגעקוקט, דער מאַגישער נוח פון מענטשלאַכן
 בליק האָט אויף איר לחלוטין ניט געווירקט, ווייל זי האָט זיך
 דערנענטערט צו מיר.

איך האָב אפילו קיין פשוטן שטעקל אין האנט ניט געהאט,
 און דערהערט דעם ערשטן ברום, בין אין שוין גרייט געווען צו
 מאכן פליטה אין האָטעל אריין, כאָטש דאָרטן האָט מען מיר
 פארזיכערט, אז די בערן ברעכן קיין מאָל ניט דעם שלום, וואָס
 די מענטשן האָבן געשלאָסן מיט זיי.

די בעריכע האָט, אפנים, פארשטאנען, וואָס איך וויל טאָן.
 פארשעמט וואָס זי האָט מיך איבערגעשראָקן, האָט זי זיך אָפגע-
 שטעלט דרייסיק טריט פון מיר. זי האָט מסתמא, פארשטאנען,
 אז ווי באלד איך האָב מורא פאר איר, איז שוין פון מיין צד
 אוודאי קיין ספנה פאר אירע קינדער ניטאָ, זי האָט אויפגעהויבן
 איר קאָפּ צו זייער זייט און באַרוואַיקט אַרויסגעברומט: "ער-ר-ר"
 ער-ר-ר!", יענע זיינען מיט א מוסטער-האפטער פאָלגזאמקייט
 היכף אראָפּ אויף דער ערד.

ס'איז א פלל ביי אלעמען, אז די בערן זיינען אומבאוועגלאַך
 און ניט רירעוודיק. איך האָב דערפון קיין סימן ניט באַמערקט.
 אדרבה, לייכט און פלינק זיינען זיי געשפרונגען פון צווייג צו
 צווייג און פון נידעריקסטן אראָפּגעשפרונגען גלייך אויף דער
 ערד. נאָכדעם זיינען אלע דריי נעלם געוואָרן אין וואַלד.

מיר האָט שטארק געחידוש און פאראַינטערעסירט די
 פאָלגזאמקייט פון די בערעלאַך. אָן א סימן פון פראָטעסט און

וידערשטאנד האָבן זיי אין איין מינוט געפּאָלגט דעם באפעל פון דער מוטער. שפעטער האָבן זיך איבערצייגט, אז זיי האָבן געהאט גענוג סיבות דערצו. ביים קלענסטן חשק אנטקעגן

צושטעלן זיך דער מוטער, האָבן זיי קיין האָניק ניט געלעקט. די מוטער פלעגט זיי מכבד זיין מיט אזעלכע סטוסאקעס, אז זיי האָבן שוין פארזאָגט א צענטן ניט צו פּאָלגן. פּדי דאָס אליין צו זען, איז שוין פּדאי געווען די נסיעה אין יעלאווסטאנער פארק. פארשטייט זיך, איך האָב זיך דערמיט ניט באַנגוט.

אויף מאָרגן פארטאָג בין איך אוועק טיפּער אין וואלד צוהאַרט, וואוהין מ'ווארפט ארויס די קיך-רעשטלאך. דאָרט איז געווען דער בערישער סעודה-זאל.

שוין פון דערווייטנס האָבן איך באַמערקט א גרויסן שוואַרצן בער, וועלכער האָט מיט די לאפעס געגראַבלט אין א באַרג מיסט, זוכנדיק פאר זיך געשמאקע מאכלים. ער איז געווען ריזיקן גרויס, אָבער גערוועאיש און שרעקעוודיק. נאָך יעדן אַראָפּגע-שלונגענעם ביסן זעצט ער זיך אויף די הינטערשטע לאפעס, קוקט זיך ארום אויף אלע זייטן. דער מינדעסטער גערויש רופט ארויס ביי אים א חשד, און ער לויפט אָפּ אַן א זייט. ערשט ארומזענדיק זיך, אז ס'איז ניטאָ קיין סכנה, קערט ער זיך אים פּאַרויכטיק צוריק צו זיין מאָלצייט.

ווען איך האָב פונאנדערגענומען די קוסטעס, פדי פרייער צו זען, איז אים באפאלן א גרויסער שחד, מיט פארלייגטע אויערן און איינגעניורעטן עק איז ער אנטלאָפן און נעלם גע-וואָרן אין וואלד.

לכתחילה האָב איך אליין זיך געפילט גיט גאָר רואיק: אין פארק איז געווען פארווערט צו טראָגן מיט זיך געווער, און מאלע וואָס ס'קען דאָ פאסירן מיט א מענטשן, אָבער די פחדנישקייט פון גרויסן בער, וואָס האָט פאר מיר געמאכט פליטה, און די נעכטיקע באגעגעניש מיט דער בעריכע און אירע קינדער, האָבן מיר צוגעגעבן מוט און איך האָב זיך אינגאנצן אָפגעגעבן, אויס-צופאַרשן דעם לעבן פון די היגע היות.

די קוסטעס, וואָס איך האָב זיך באהאלטן הינטער זיי, זיינען געווען הונדערט טריט ווייט פון מיסט-הויפן, ס'איז אפילו געווען ווייטלאך, אָבער קיין נעענטערן אָרט וואָס איך גיט געפונען. דעריבער האָב איך אויסגענוצט די רגע, בעת אויף דער בערישער „גאָרקין“ איז קיין לעבעדיקער נפש גיט געווען, צוגעגנבעט זיך אהין, אויסגעגראָבן מיט א שטעקן אין דער ווייכער ערד א גאנץ גרויסע און טיפע גרוב און אריינגעזעצט זיך אין איר.

אין דער דאָזיקער גרוב מיט אירע געשמאקע ריחות האָב איך פארבראכט כמעט יענעם גאנצן טאָג, פליגן אָן א שיר האָבן דאָ געשוויבלט און געגריבלט. נאָר וואָסער קרבן וועסטו גיט ברענגען, פדי צו: גיין ניס און אפילו צוליב פשוטע נייגי-ריקייט?

אין האַטעל האָב איך זיך אומגעקערט ערשט אינאָונט. פון מיר האָט אָבער געשלאָגן אזא ריח ניהוח, אז מ'האָט מיר אהין ניט אריינגעלאָזן, ביז איך האָב ניט אָנגעטאָן אנדערע מלבושים, וואָס דער האַטעל-באזינער האָט מיר געמוזט ארויסברענגען פון מיין צימער.

ס'האָט אָבער געליינט, איך בין געווען באַפרידיקט. פאר מיר האָט זיך אנטפלעקט א נייע וועלט, מיר האָט זיך געזוכט, אז איך האָב געווען אין דעם טאָג דריי, פיר צענדליק בערן. אינדערמתן, ווי איך האָב זיך שפּעטער דערוואוסט, איז מער ניט געווען ווי א צענדליק, ווייל א סך האָבן זיך געדרייט אהין און צוריק צו עטלאכע מאָל, אָבער פאר מיינע חקירות איז די דאָזיקע צאָל אויך געווען עד בלי די.

א גאנצן טאָג האָב איך געארבעט אין מיין נאָטיץ-ביכל, אין זשורנאל, פּאָטאָגראַפירט אלץ, וואָס ס'איז נאָר געווען אינעם טערעסאנט. האָבנדיק אויפן פאפיר פיגורן פון איינצלנע בערן, האָב איך זיך באַקאנט מיט זייערע באַזונדערע סימנים, און זיי זיינען פארבליבן אין מיין זכרון.

פאראן א ווערטל „אלע יונים האָבן איין פנים“; מ'מיינט אויך, אז אלע נעגערס, כינעזער, ווי אויך חיות פון איין מין האָבן די זעלביקע מראה. האָבן זיי א גרויסן טעות: פונקט ווי איטלאכס מענטש, אזוי אויך יעדער חיה אונטערשיידט זיך מיט אירע אייגענשאפטן פון די אנדערע פון איר מין. אינט, ווי וואָלטן די חיות איינע די אנדערע דערקענט, ווי וואָלט דערקענט די מוֹסַע טער אירע קינדער?

די דאָזיקע בערן אין וואלד זיינען געווען א ריכטיקע
ראיה פון דער חיהשער אינדיווידואלישקייט^{*)}. איך האָב ניט
געפונען קיין צוויי בערן, וואָס זאָלן זיין סיי מיטן אויסזען, סיי
לויטן כאראקטער גלייך איינער ווי דער אנדערער.

פון איין זאך בין איך נתפעל געוואָרן: איך האָב געהערט
א כאָר פון פארשידענע פויגעלאך, דעם פיקהאַלץ פיקנדיק אין
בוים, די וועוערקע גנבענענדיק זיך איבער דער ערד באדעקט
מיט נאָדלען. איך האָב אָבער ניט געהערט, ווי די בערן דערנענטערן
זיך, זיי האָבן אזוי פאָרויכטיק געשפרייזט מיט זייערע קרעפטקע
לאפעס, אז קיין צווייגעלע האָט זיך ניט געבראַכן, קיין טרוקע-
נער בלאט האָט ניט געשוורשעט. אזוי האָבן די בערן זיך אויס-
געלערנט דעם קונץ צו גיין שטיל אין וואלד.

III.

איינער נאָכן אנדערן זיינען פארשידענע מינים וואלד-בא-
וואינער געגאנגען פארביי מיין באהעלטעניש, קיינער אָבער האָט
מיר ניט באמערקט. נאָך האלבן טאָג איז שוין געוואָרן לעבעדי-
קער.

אין דער „גאָרקיד“ האָבן אין דער צייט באלעבאטעוועט
דריי גרויסע בערן. אין מיטן איז א צופרידענער געלעגן פעטי,
אויסגעצייגן אין זיין גאנצער לענג. ער האָט שטארק געסאפעט,
ווען ער פלעגט זיך דארפן מטריח זיין אָפרוקן, כדי מיט זיין
לאפע אָדער מיט דער ארויסגעשטעקטער צונג דערגרייכן, וואָס

(*) פּערזענליכקייט

ס'איז אים געפעלן.

לעם גימ האט דושים דער לאנגער אנאטאמיש צעגלידערט
די רעשטלאך פון א גרויזן ים-ראק (*).
ס'איז פאר אים, מסתמא, געווען גאָר
א נייס, ווייל נאָך א לאנגן שמעקן מיט
דער נאָז, טאפן מיט די לאפעס, בייסן
מיט די ציין האָט ער זיך דערפון
אָפגעטראָגן.

דער דריטער האָט וואונדערבאר
שלינג גערייניקט די פושקעס פון קאָנ-
סערווירטע פרוכט. האלטנדיק די פוש-
קע אין די פאָדערשטע לאפעס, האָט
ער מיטן ארויסגעשטעקטן צונג שפא-
צירט איבער אירע ווינקעלאך און, אויסמיידנדיק די שפיציקע עקן,
אויסגעלעקט ביזן לעצטן טראָפן.

די אידילישע סצענע האָט גענוג לאנג געדויערט, איך האָב
באוויזן פאָטאָגראפירן איר. פלוצלונג האָב איך באמערקט א בא-
וועגונג אויפן וואלד-בערגל. ס'האָבן זיך באוויזן צוויי פיגורן איינע
א לאנגע און א גרויסע, די אנדערע — א קורצע און א קליינע,
געווען איז דאָס ברומע מיט איר יאכמל.

די מאמע-בער איז גיך געגאנגען בארג אראָפ, דער זונדל
איז געקראָכן ביי דער זייט, ברומענדיק בעת מעשה. יעדע רגע

(* קאָמא. Qmap.)

די בערן פט דער סעודה.

הָאָט זיך דִּי מאמע אומגעקוקט מיט צערטלאכע בליקן אויף איר
בן יחיד.

שוין גאָר נאָענט האָט די מאמע עפעס א זאָג געטאָן יאָ
כימען. שפעטער האָב איך פארשטאנען, אז ס'הָאָט געדארפט
באדייטן:

„יאכימל, מיין זון, דו בלייבסט דאָ, איך וועל גיין צע-
טרייבן דעם עולם“.

יאָכים איז תיכף געבליבן שטיין, אָבער ער האָט געוואָלט
זען, וואָס וועט דאָ זיין. ער האָט זיך געזעצט אויף די הינטער-
שטע לאפקעס, צונויפגעלייגט די פאָדערשטע, אָנגעשפיצט די
אויערן און אויסגעגלאָצט די גלאנציקע אויגעלאך.

מיט א גאנץ שארפן הוסט האָט ברומע אָנגעזאָגט, אז זי
איז דאָ. פארטאָן אין עסק, האָבן די עסער ניט געלייגט קיין
אכט אויף איר התראה, וואָס האָט באדארפט באדייטן, אז זי
איז געקומען מיט איר זון נאָך א חלק. זעענדיק, אז זיי ארט דאָס
ווי די וואנט, האָט זי עטלאכע מאָל א הוסט געטאָן און איז
פלוצלונג אריינגעשפרונגען צווישן די בערן. קיינער פון זיי האָט
ניט געהאט קיין חשק אָנצוהויבן א קאמף, און אלע דריי האָבן
געוויזן די רוקנס.

דזשים דער לאנגער מיט זיין חבר זיינען האסטיק נעלם
געוואָרן אין וואלד, פעטי דער דיקער האָט זיך פאמעלאך גע-
שלעפט און, עטעמענדיק ווי אַ בלאָזאק, זיך געקייקלט, צום אַנש
גליק, אין דער ריכטונג, וואו יאָכים איז געבליבן.

דערזעענדיק דאָס, איז ברומע מיט עטלאַנע שפרונגען גע-
ווען לעם אים און האָט אים געגעבן א פאָר געוונטע קלעפּ אין
די זייטן, אז ער האָט געשריען פאר ווייטאָג. פון שרעק האָט ער
זיך געזעצט אויף די הינטערשטע לאפעס. באקומענדיק אָבער
נאָך א שטארקן סטוסאק, האָט ער ערשט געכאפט, וואָס זי מיינט
דערמיט און מיט אויסערגעוויינלאכע פלינקייט זיך אוועקגעלאָזן
אין אן אנדער ריכטונג.

IV.

בלייבנדיק איינע אליין די באלעבאָסטע אויפן סעודה-זאל,
האָט ברומע מיט א צערטלאכן ער = ר = ר! ער = ר. = ר! א רוף
געטאָן איר זון, וועלכער האָט זיך ניט געלאָזן לאנג בעטן. מיט א
פרייד-געשריי איז ער צוגעהונקען אויף זיינע זריי געזונטע פיס
צו זיין מוטער. יאכים האָט דאָ געהאט אזא געשמאקע און רייכע
סעודה, אז ער האָט אויפגעהערט צו יאָמערן און מורמלען.

קענטיק, דער קליינער נאשער איז דאָ געווען אן אָפטער
גאסט, ווייל ער האָט זיך תיכף געלאָזן צום אָרט, וואו ס'האָבן
זיך געוואלגערט א סך פושקעס. מ'האָט געקענט מיינען, אז ער
האָט א ידיעה אין די שווארצע פינטעלאך אויף די פושקעס, ווייל
מיט פאראכטונג איז ער פארבייגעגאנגען די פושקעס, אין וועלכע
ס'זיינען געווען ים-ראקעס, סארדינקעס און נאָך מאכלים, צו
וועלכע ער האָט קיין גרויס אפעטיט ניט געהאט. ער איז געווען
א בריה אויף אויסזוכן זיסע פושקעס, אויף וועלכע ער האָט זיך
מיט חשק ארויפגעוואָרפן.

אנדערע פושקעס האָבן אים פארשאפט ניט ווייניק עגמת
 נפש. אָפטמאָל איז ער געווען אזוי זשעדינע און אומגעלומפערט, אז
 ער פלעגט זיך צעדראפען מיט די שארפע שפיציקע קאנטן דעם
 נאָז און די צונג.

ס'האָבן זיך געטראָפן נאָך ערגערע מעשיות. אזוי, למשל,
 האָט ער אויסגעזוכט א גרויסע בלעכענע פושקע, האָט אריינגע-
 רוקט אהין דעם קאָפּ, מיט שטארק הנאה האָט ער געלעקט, סא-
 פענדיק פאר שמהה, וואָס ער קען דערגרייכן מיטן צונג דעם דעק.
 נאָר ווען ער האָט געוואָלט ארויסשלעפן דעם קאָפּ, האָט ער
 דערפילט, אז ס'איז גאָרניט אזוי לייכט. ער האָט אָנגעשטרענגט
 אלע זיינע כוחות און אומזיסט געריסן מיט די פאָדערשטע לא-
 פעס דעם אומגעריכטן פּוץ פון קאָפּ. אין גרויס פארצווייפלונג
 האָט ער געשריען און זיך געוואָרפן. די מאמע-בער, וואָס איז
 געקומען צולויפן אויף איר זונס ערשטן געשריי, האָט א לאנגע
 צייט אויך גאָרניט געקענט טאָן. זי איז געווען שטארק אומרואיק,
 זעענדיק ווי איר שליממזלדיקער בן-יחיד איז מיאוס אריינגע-
 פאלן.

א רחמנות, נעבעך, אָבער ס'איז געווען זייער אינטערע-
 סאנט צו קוקן אויף דער טראגיקאָמישער סצענע.

צום סוף, נאָך לאנגער מאטערניש האָט זיך דער מוטער
 איינגעגעבן אראָפצורייסן די פארעקשנטע פושקע. זי האָט בא-
 טראכט זיין קאָפּ ארומגעשמעקט, צערטלאך ארומגעלעקט. נישט
 געפינענדיק קיין ערנסטע וואונדן, האָט זי זיך בארוואיקט. זי האָט

א מורמל געטאָן: מסתמא א אויסרייד איר תכשיתל געמאכט און
א צופרידענע אוועק אָפעסן איר מיטאָג.

יאכים האָט איצט אויסגעלאָזן זיין גאנצן פעס צו דער
פושקע, וואָס האָט אים אָנגעמאכט אזוי פיל צרות. ער האָט איר
אזוי לאנג געשלאָגן מיט די פאָדערשטע לאפעס, ביז ס'איז פון
איר געוואָרן א פאמפושקע.

נאָכדעם האָט ער זיך א לאנגע צייט געעסקט מיט א
ארויסער פירקאנטיקער פושקע פון סיראָפּ. אין דעקל איז געווען
א קיילעכדיקע לאַך, צו קליין אָבער אויף אריינצושטעקן אהין
די מאָרדע. מיטן צונג, ווי לאנג ער זאָל אים ניט אויסציען,
האָט ער ניט געקענט דערגרייכן זי ווענטלאַך, ניט דעם דעק.
דאָ איז ער געפאלן אויף א המצאה. ער האָט זיך אוועקגעזעצט
און גענומען די פושקע צו זיך אויף די קני. צוהאלטנדיק מיט
איין לאפע, האָט ער די צווייטע אריינגעשטעקט אין פושקע, און
א פאָר מינוט שפאצירט מיט איר איבער די ווענטלאַך און דעק.
נאָכדעם האָט ער ארויסגעשלעפט די לאפע אינגאנצן א באדעקטע
מיטן זיסן סיראָפּ. מיט גרויס תענוג האָט ער זי פלייסיק ארומ-
געלעקט, בעת ער האָט אריינגעשטעקט די צווייטע לאפע. ער
האָט פסדר איבערגעחזרט די שפיל. אז די פושקע איז שוין געווען
אינגאנצן ריין, האָט ער איר אוועקגעוואָרפן.

באלד האָט ער געפונען א נייע מציאה, צו וועלכער ער
האָט זיך שטארק גענומען. דאָסמאָל — א פאסקע, וואָס ער האָט
נאָך קיינמאָל ניט געזען. אין דער פאסקע איז געווען א שטיקל

אַר האַט זיך געעסקט בײַ אַ פּושקע פֿון פּראָפּ.

קען, וואָס האָט מיט זיין ריה גערייצט אונזער נאשער, ער האָט דווקא געוואָלט ארויסקריגן עס, געארבעט מיט אלע כוחות, אָבער זיין טרחה איז געווען אומזיסט. ער האָט זיך נאָר אָפגעקלעמט די לאפע און, האסטיק ארויסשלעפנדיק, א צייט געטיילט אינגער לופטן.

ער האָט געדרייט די פאסקע אהער און אהין, געשאַקלט, טאַמער וועט די שטיקל קען ארויספאלן, ס'האָט ניט געהאַלפן.

איך האָב שוין ניט ארויסגעשאַסן א געלעכטער, ווען איך האָב געזען ווי קאָמיש ער בלאָזט, דרייט זעט קאָפּ דאָ אין איין זייט, באלד אין דער אנדערער, רוקט די לאפע צווישן די דראָטן, וועלנדיק כאַפן מיט די נעגל די שטיקל קען.

פארלוירן די האַפענונג צו פארווען די קען, האָט ער פאר גרויס פעס און, אפשר, ווייל ער האָט געמיינט, אז דאָס וועט העלפן, גענומען ברעכן און בויגן די דראָטן. דערמיט האָט זיך דער עקשן דערשלאָגן זיינס: ער האָט אראַפגעריסן פון האטשעק די קען און מיט גרויס פאראד אריינגעוואָרפן אין מויל.

עפטרט מיט די זיסע, האָט ער זיך גענומען צו די פושקעס מיט די רעשטלאך מארענירטע פיש און ימ-ראקעס. ער האָט זיך ניט געשראָקן פארן שלעכטן ריח, וואָס האָט געשלאָגן פון זיי.

זיין בויך איז אליק מער און מער געשוואָלן געוואָרן ווי א לופטבאלאָן. די לאפעט זיינען פון א סך ארומלעקן געוואָרן דיק און גלאנציק, ווי ער וואָלט געטראָגן שווארצע זיידענע הענטשקעס.

V.

מיר איז פלוצלונג אריין אין קאפ א רעיון, אז איך בין
אייגנטלאך אין גרויסער ספנה. ס'איז א חילוק טרעפן א פשוטן
בער, אן אימעצן פון זיין משפחה, אָדער צערייצן א מוטער-בער,
דערשרעקנדיק צופעליק איר קינד.

מירן זיך פאַרשטעלן, — האָב איך געטראכט, — דעם
קליינעם פאלט איין א מחשבה אדורכשפאצירן זיך פארביי מיין
באהעלטעניש, וועט ער מיר דאָך באמערקן און, פארשטייט זיך,
תיכף אויפהויבן א גוואלד אין הימל, אריין, די מוטער וועט מיר
חושד זיין, אז איך האָב פארטשעפעט איר ליבלינג, וועט פארגעסן
אָן דעם שלום, וואָס די מענטשן האָבן געשלאָסן מיט די בערן,
און אן אויפגערעגטע ווארפן זיך אויף מיר. און פאל איך אריין
אין בערישע לאפעס, איז מיר ניט מקנא צו זיין.

צום גליק, זיינען די פושקעס, ביי וועלכע ער האָט זיך
געעסקט, געווען ווייט פון מיין גרוב, אַפטרעטן פון זיי האָט ער
ניט געטראכט. די מוטער האָטס אויך ניט געהאט אין זיינען, זי
איז אויף א רגע ניט אָפגעטראָטן פון איר זון.

באמערקנדיק, אז די מוטער האָט אויפגעהויבן וייער א
גרויסע פושקע, איז יאָכים מיט א קוויטשעריי געלאָפן צו איר,
געוואַלט ארויסקריגן איר.

פארביילויפנדיק האָט ער א קוק געטאָן אויפן בערגל, פון
וואנען ס'קומען אָן די בערן, און איז פלוצלונג געבליבן זיצן
אויף די הינטערשטע לאפעס און ארויסגעלאָזן א דערשראָקענעם

„קאף! קאף!“

די בעריכע האָט תיכף אומגעקערט דעם קאַפּ, וואוהין איר זון קוקט. איך האָב דערזען — אוי, א שרעק! — א גרויען בער, א ריז: ס'האָט זיך געדוכט פון דערווייטנס, אז צווישן די בוימער באוועגט זיך א אָמניבוס, פארוויקלט אין פעל.

א דערשראָקענער האָט יאָכים זיך באהאלטן הינטער זיין מוטער, אָנהאלטנדיק זיך אָן איר פרעכטיקן פוטער. די מאמע בער האָט זיך געזעצט אויף די הינטערשטע לאפעס און א ברומ געטאָן. איך האָב באמערקט, אז די האָר שטעלן זיך איר קאפויער און דערפילט אז מיינע — אויך.

מיט אן איינגעהאלטענעם אָטעם בין איך געבליבן רואיק ליגן, ווארטנדיק אויף א דראמע, וואָס וועט זיך דאָ בלי-ספּק, באלד אָפּשפּילן.

פאמעלאך, רואיק, פעסט איז געגאנגען דער גרויער ריז זיין טריט, זיין באוועגונג, זיין זילבערווייסער פעלץ איז געווען כוח אין מאכט.

יאָכים האָט אויף א הויכן קול אָנגעהויבן צו שרייען. איך האָב אים באמת מיטגעפילט.

ארומוקנדיק זיך א וויילע, האָט ברומע געוואָרפן א בליק אויף איר זון און האָט דריי מאָל א הוטט געטאָן. דער בערעלע האָט א מאך געטאָן מיטן קאַפּ. א סימן — ער האָט פארשטאנען. זי האָט אים, מסתמא, געזאָגט:

„פאר דיר, מיין קינד, איז גלייכער ארויפצוקלייבן אויף א
 צוים, איך וועל גיין פארטרייבן די היה“.

אלנפאלס אזוי האָט ער געטאָן.

ער האָט זיך באקוועם איינגעאַרדנט אויפן שפיץ פון א
 געדיכטער סאָסנע. אָנגעשטעלט די אויערן, האָט ער אַרָאָפּגעקוקט
 צו דער ערד, זען וואָס וועט דאָרט זיין.

אומרואיך, מסתמא, פארן גורל פון דער מוטער, האָט ער
 פון צייט צו צייט געקוויטשעט.

דער צווייג, אויף וועלכן ער איז געזעסן, איז געווען א
 דינער, האָט זיך געבויגן אונטער זיין משא. אלע רגע האָב איך
 מורא געהאט: אָט אָט פאלט ער אראָפּ. לויט מיין חשבון, האָט ער
 געדארפט פאלן גלייך אויף מיין קאָפּ. דער צווייג איז אָבער גע-
 ווען שטארקער, ווי ער האָט אויסגעזען, אויך האָט יאכים פאר-
 שטאנען ווי צו האלטן גלייכגעוויכט, אלנפאלס, דער קליינער איז
 בשלום געזעסן אויף זיין הויכן טראָן.

אין דער צייט איז פרומע מוטיק געגאנגען אנטקעגן דעם
 גרויען ריין. אויסגעצייגן אין איר גאנצע-הויך, אָנגעשטעלט די
 ברוסט, קריטשענדיק מיט די ציין, האָט זי מוראדיק געריטשעט און
 איר פארשטעלט דעם וועג.

ווי איך האָב געזען, איז דער גרויער גאָרניט נחפעל
 וואָרן. ער האָט אויף איר אפילו ניט א קוק געטאָן און איז רן-
 איך געגאנגען צום מיסטבארג, ווי קיין לעבעדיקער גפּש וואָלט
 דאָ ניט געווען.

ויענדיק א צוועלף טריט פון שרעקלאכן גאסט, האָט ברו-
 מע עטלאכע מאָל א הוטט געטאָן, נאָכדעם האָט זי זיך האמטיק אַ
 לאָז געטאָן פאַראויס און פלוצלונג אראָפּגעלאָזן אים א מוראדיקן
 זעץ איבערן אויער. א וויילע איז ער געווען באטייבט. נאָר קו-
 מענדיק, קענטיק, צו זיך, האָט ער א מאך געטאָן מיט דער ליב-
 קער לאפע און אוועקעלייגט איר ווי א סגאָפּ שטרוי.

באָרניט אָפּגעשראָקן, נאָר, אדרבה, נאָך מער צעבושעוועט,
 איז זי אויפגעשפרונגען און האָט ווידער זיך געוואָרפן אויף איר
 מעכטיקן געגנער.

ס'האָט זיך אָנגעהויבן אן עקשנותדיקע מלחמה. שרייענדיק
 און ריטשענדיק האָבן זיך די קעמפער ארומגענומען מיט אלע
 פיר לאפעס און זיך געקייקלט אויף דער ערד, געביסן, געדראפעט,
 געשטויסן און, בכלל, געשלאָגן זיך לויט אלע כללים פון א בערישן
 צווייקאמף. גאנצע וואַלקנס שטויב האָבן זיך אויפגעהויבן ארום זיי און
 איינגעוויקלט זיי אינגאנצן. יאָכים האָט פון אויבן מיט שניידנדיקע
 קולות צוגעגעבן מוט דער מאמען, ניט אונטערצוגעבן זיך דעם
 העזחדיקן גאסט און אַנלערנען אים, ער זאָל שוין מער ניט
 שרעקן קיין קליינע בערעלאך.

איך האָב בעת מעשה געגלויבט, אז פון איר וועט קיין
 שריד ופליט ניט בלייבן, ס'האָט זיך אָבער אויסגעלאָזן ניט אזוי.
 דער שטויב האָט פון מיר באהאלטן די פרטים פון דעם פארבי-
 טערטן קאמף. ווי דורך א געדיכטן נעפל האָב איך נאָר געזען
 א גרויסן קנול. מיט א מאָל, ווי אָפּגערעדט, האָבן זיי זיך אויס-

געהייבן אויף אלע פיר און א קוק געטאָן איינע אויף די אנדערע.
ברומע האָט שווער געאטעמט און זיך געטרייסלט, מעגלאך פֿון
אויסרעקונג. דער ריז האָט געקוקט, ווי ס'וואָלט גאַרניט פאסירט.

פאר אים, ווייזט אויס, איז עס געווען גענוג. ער האָט פֿכלל
ניט בדעה געהאט אָנצוהויבן א געשלעג און פֿלל ניט געוואָלט
באליידיקן ניט יאָכימען, ניט אן אנדערן. ער האָט פֿלויז געוואָלט
בשלום אָפּעסן. נאָר ברומע האָט אים, מן הסתם, ניט געגלויבט.
ווי נאָר דער גרויער גבור האָט א טריט געטאָן צום מיסט-
בארג, וואָס איז געווען ניט ווייט פֿון בוים, וואו יאָכים האָט זיך

געראטעוועט, האָט ברומע חושד געווען
דעם ריז, אז ער גייט צו איר זון, און
האָט זיך ווידער געוואָרפֿן אויף אים.

איצט האָט דער ריזיקער גבור
געוויזן, וואָס ער קען. ער האָט איר
מכבד געווען מיט אזא סטוסאק, אז

זי איז אָפּגע-
פֿלויגן אין א
זייט און זיך
צעשלאַגן אָן
א דיקן שטאַם.
איר גאַנצער
קערפער האָט
זיך אָנגעהויבן
צו טרייסלען.

שרייענדיק פאר פארדרוס און ווייטאָג, האָט זי זיך קוים איינגע-
 הויבן אויף די פיס.

די בעריכע האָט שוין מער קיין חשק ניט געהאט צו
 קעמפן און איז געווען גרייט איבערצורייטן דעם געשלעג. מן
 הסתם, האָט זי חרטז געהאט אויף דער גאנצער מעשה, וואָס
 זי האָט אומזיסט, אפשר, אָנגעהויבן.

שטיל פרומענדיק, האָט זי זיך פארנומען אין א זייט,
 זאָבנדיק בדעה צו פארלאָזן דעם שלאכט-פעלד. אָבער נייף
 איצט איז שוין דער געגנער אריין אין ברען. ער האָט איר געוואָלט
 איינמאָל פאר אלעמאָל אָנלערנען, זי זאָל אים אָן א סיבה מער
 ניט באליידיקן, און זיך א לאָז געטאָן נאָך איר. די בעריכע האָט
 אים פלינק אויסגעמיטן. האלטנדיק זיך הינטער א בויט, האָט זי
 גענומען דרייען זיך ארום אים. דער בער נאָך איר. א לאנגע
 צייט האָבן זיי זיך געדרייט ארום בויט. יאָכים האָט אנטויל
 גענומען אין דער שפיל מיט הארצווייסידיקע קילות, וואָס האָבן
 זיך צעטרָגן איבערן גאנצן וואלד. ניט קענענדיק כאפן זיין
 אענגערין, האָט דער ריז זיך געזעצט אויף די הינטערשטע לאפעס
 און געזוכט, קענטיק, א נייעם פלאן.

די הסקה האָט אויסגענוצט פרומע: זי איז תיכף ארויפ-
 געקראָכן אויפן בויט, וואו ס'איז געזעסן איר זון.

יאָכים האָט זיך אראָפגעלאָזן געענטער צו דער מוטער,
 פאר מורא, מסתמא, זי זאָל זיך ניט זעצן צו אים אויפן איבער-
 שטן צווייג, וועלכער וואָלט ניט אויסגעהאלטן די טאָפעלע משא.

איך האָב שטארק חשק געהאט צו פּאַטאַגראַפירן די אינגל-
שערעסאנטע סצענע און בין צום ערשטן מאל ארויסגעשפּרונגען
פון מיין באהעלטעניש. האסטיק בין איך צוגעלאָפן צום בוים,
מיין טרחה איז אָבער געווען אן אומויסטע: די אונטערשטע
צווייגן האָבן פארשטעלט פון מיר דעם שפיץ, און איך האָב
גאַרניט געזען. צוגעדריקט צום שטאם פון דער סאַסנע, האָב איך
אומזיסט זיך געמאטערט אָנצושטעלן מיין אפאראט.

ברומע האָט מיר באמערקט, האָט אָנגעהויבן שרייען און
זיך אראָפלאָזן פון בוים.

בעת איך בין געשטאנען, ניט וויסנדיק, וואָס צו טאָן, חָפֵץ
איך דערהערט פלוצלונג א קול:

— פּאַרויכטיק, הער! די בעריכע וויל זיך ווארפן אויף
איך!

איך האָב זיך שנעל אומגעקוקט און דערזען דעם שומר פון
האַטעל. ער האָט געריטן אויף א פערד און איז צו מיין גליק,
אָנגעקומען אין סאמע קריטישן מאָמענט פאר מיר.

די בעריכע האָט דערזען דעם רייטער און איז געבליבן
שטיין. איך האָב אויסגענוצט די רגע און בין תיכף אוועק פון
פּכנותדיקן אָרט צו מיין רעטער.

— קענט איר אָט די בערן? — פרעג איך ביי אים.

— א שאלה, א ביסל! ווער קען זיי דאָ ניט? — ענטפערט
ער, — דאָרט אויבן זיצט יאָכים, נידעריקער אביסל — זיין

מוטער ברומע. דער בערעלע איז תמיד חולהוואטע. א פיפס פון איר קליינעם, — און די מוטער איז גלייך אימרוואיק. אומעטום חלומט זיך איר מהאדיקע סכנות פאר איר בן-יהוד. אין אזעלכע מינוטן איז גלייכער אַפטרעגן זיך וואָס ווייטער פון איר, זי איז גרייט ווארפן זיך אויף איטלאכס חשודן, וואָס זעט איר נאָר אויס געפערלאך פאר איר זונדל.

— מיר ווילט זיך זיי ביידע פאַטאָגראַפירן, ווען זיי וועלן זיך אראָפלאָזן, — האָב איך געזאָגט.

— נו, אדרבה, ט'איז מעגלאך, — זאָגט מיין נייער באַקאַנטער, — איך בלייב דאָ, און איר טוט זיך אייער זאך. וועט עס דער אלטער ניט געפעלן ווערן, און זי וועט וועלן זיך ווארפן אויף אייך, — זייט רואיק, איך וועל איר שוין אָפּהאלטן.

איך האָב אים באדאנקט, און מיר זיינען געבליבן שטיין, ווארטנדיק די בערן זאָלן אראָפּ פון בוים. אין א מינוט ארום האָט ברומע מיט א דראַענדיקן הוסטן און ברומען אָנגעהויבן זיך אראָפלאָזן פון צווייג צו צווייג. אראָפּשפרינגענדיק אויף דער ערד, איז זי, צו מיין גרויס פארוואונדערונג, תיכף אנטלאָפן אין וואלד, ניט ארויסווייזנדיק קיין סימן שנאה צו מיר אָדער צו מיין חבר.

געבליבן אליין אויפן בוים, האָט יאכים פארוואָרפן דעם קאַפּ אויף הינטן און קינדיש געשריען: „אוא, אוא, אוא!“ קענע-טיק, ער איז שטארק געווען באליידיקט, וואָס די מאמע האָט אים פארלאָזן.

איך האָב געמאכט אלע הכנות, כדי אים צו פאָטאָגראַפירן.
אַבער פלוצלונג האָב איך באַמערקט דעם גרויען ריז, וואָס האָט
זיך פאַמעלאַך געלאָזן גלייך אויף מיר.

— און דעם גבר קענט איר? — האָב איך א פּרעג געטאָן
מיין נייעם זוכער.

— אוודאי! — ענטפערט ער, — מיר קענען זיי דאָ כמעט
אלע, כאָטש זיי זיינען דאָ ניט ווייניק. ער איז דער גרעסטער
אין דער חברה בערן. תמיד איז ער פאַרטאָן אין זיינע עסקים
און טשעפעט קיינעם ניט. פרובירט מען אים אָבער שטערן, ווען
ער זוכט עפעס א קיי, ווערט ער מוראדיק אין פעס.

— איך האָב אויך אים שטארק חשק צו פאָטאָגראַפירן, —
זאָג איך — ווי מיינט איר, ער וועט זיך פאַרהאַלטן רואיק
דערצו?

— ווער ווייס! ס'ווענדט זיך, אָן זיין שטימונג. קריכט
בעסער ארויף אויף א בוים, — עצהט מיר דער שומר, — פון
דאָרט קענט איר רואיק טאָן וואָס איר ווילט: דער חברה-מאַן
קלעטערט ניט אויף בויםער.

קלעטער איך ארויף אויפן בוים, — האָט מיר דער שכל
געזאָגט, — וועט דער קליינער אויפהויבן א גוואלד, אז די מו-
טער וועט קומען צולויפן; בין איך גאָר צווישן צוויי פייערן. זי
וועט דאָך מיר וועלן אראָפּשלעפּן פון בוים, קען איך אריינפאלן
ניט גאָר צו איר, גאָר אויך צום גבור אין די לאַפעס, וואָס

•'געפעלט מיר גארניט. דעריבער האָב איך זיך אָפגעזאָגט פֿון
דעם שומרס עצה.

— ניין, איך וועל דאָ בלייבן, — האָב איך באשלאָסן, —
ווען ער וועט זען צוויי מענטשן, דערצו גאָך איינעם א רייטער,
וועט ער קיינעם קיין רעה ניט טאָן.

דער שומר האָט א קוועטש געטאָן מיט די פלייצעס און
געזאָגט:

— ווי איר ווילט. נאָר געדענקט, וועט זיך דעם בער
פארוועלן אויף אייך אָנפאלן, וועל איך א האָר ניט קענען
העלפן.

— עט, האָב איך געטראכט, — אלץ וועט אדורך בשלום.
איך בין געבליבן שטיין און אָנגעשטעלט מיין אפאראט.
צוערשט האָב איך אים אראָפגענומען אויף א מהלך פון פערציק,
נאָכדעם — פון צוואנציק מעטער. איך האָב אָבער געוואָלט פאָ-
טאָגראפירן דעם ריז גאָר נאָענט, אין זיין גאנצער גרויס. דערי-

בער האָב איך זיך אריבערגעטראַגן אויפן מיסט-הויפן און פלומרשט רואיק אים אָפגעווארט.

פאמעלאך האָט ער זיך דערנעענטערט צו מיר: אכצן מע-טער — זעכצן מעטער — צוועלף מעטער — אכט מעטער, — דער מהלך ווערט קלענער און קלענער. שטארקער און שטארקער האָט געקלאפט מיין הארץ. פארצווייפלטער און הארצרייסנדיקער זיינען געוואָרן יאכִימס געשרייען; לטוף, א מעטער פינף פון מיר איז דער וואלד-גבור געבליבן שטיין, ער האָט אומגעקערט זיין האַרין ריזן-קאָפּ, פדי צו זען, מסתמא, ווער מאכט דאָרט אויבן אזעלכע קולות. איך האָב עס אויסגענוצט און אים פאָטאָגראפירט אין פראָפיל. ווי ער האָט נאָר דערהערט דעם טיק פון אפאראט, האָט ער זיך מיט א דונער-געשריי תיכף אומגעקערט צו מיר.

מיין לאגע איז געווען קריטיש. אָפגעשטאַרבן בין איך אויף אן אָרט, פארגליווערט איז געוואָרן די בלוט אין מיינע אָדערן, די האָר האָבן זיך מיר געשטעלט קאפויער. איך בין געווען זי-כער, אז שוין, מיין שעה האָט געשלאָגן: דער בער וועט מאכן א סוף מיט מיר. דער גיגאנט האָט א מינוט מיר אָנגעקוקט. טיף אין זיינע אויגן האָבן געברענט 'האַל-גרינע עלעקטרישע פיי-ערלאך (אגב אורחא, די אויגן פון די חיות זיינען ענלאך אויף עלעקטרישע פייערלאך: פלוצלונג בליצן זיי אויף, בייטן אָפּט, לויט זייער אינערלאכע שטימונג די פארב, דעם גלאנץ, פלוצלונג לעזן זיי זיך אויס). ער האָט זיך אָבער אומגעריכט אָפגעקערט פון מיר און רואיק אויפגהויבן א טאָמאטן-פושקע.

הם, — האָט א בליץ געטאָן אין מיין מוח, — אפשר וויל
 ער דאָס מיר מכבד זיין מיט דער פושקע איבערן קאָפּ? .. ס'איז
 אויך א קנאפע מתנה.

נאָר דער בער האָט שוין אויף מיר מער ניט געקוקט, ער האָט
 געלעקט די פושקעס. געפטרט איינע, האָט ער זי אוועקגעשליי-
 דערט און זיך גענומען צו א צווייטער. פון האָטעל האָט מען
 א רוף געטאָן דעם שומר. צווארפנדיק מיר א פאָר באַרוואַקנדיקע
 ווערטער, האָט ער אוועקגערײַטן, דער בער האָט אים באַלייט
 מיטן אויער.

יאכים האָט אלץ געשריען ניט מיט זיין קול. מיין האַריקער
 שכן האָט אים אפילו ניט געוואָלט אָנטאָן דעם פּבּוד, א קוק טאָן
 אין זיין זייט.

מיר איז אראָפּגעפאלן א שטיין פון האַרצן. גייענדיק היינט
 טער זיך, האָב איך זיך פאמעלאך אוועקגערוקט פון דער חברותא
 מיטן וואלד גבור, וואָס האָט אלץ געהאלטן אין דער סעודה.
 וואו איז געווען ברומע בעת דער גאַנצער מעשה, ווייס איך
 ניט. איר זון ווידער, זעענדיק אז אין שכנות איז ניטאָ קיין
 לעבעדיקער נפש, וואָס זאל אים מיטפילן, איז געקומען צום שכל
 און האָט אויפגעהערט צו גוואלדעווען.

ניט האָבנדיק לעס זיך די מוטער, האָט ער אליין גענומען
 טראכטן, ווי ארויסצוגיין פון זיין לאגע, וועלכע איז אים שוין
 נמאס געוואו. זיין פלאן האָט עדות געזאָגט, אז ער איז קליגער,
 ווי ער זײַט אײַט.

זיינע כײַטרע אויגעלאך האָבן נאָכגעשפּאַצירט איטלאַכס באַוועגונג פון גרויען ריז. ווען דער בער האָט זיך דערווייטערט אויף א קליינעם מהלך, האָט יאכים פּאַמעלאַך זיך אַראָפּגעלאָזן פון בוים. ניט קוקנדיק אויף זיין הינקענדיקן פּוס, איז ער שנעל צוגעלאָפּן צו א צווייטן בוים אין פלינג ווי א קאץ אַרויפּגעקלע-טערט אויף אים.

יאכים האָט, אוודאי, געטראכט, אז דער בער האָט קיין אנדער זאך ניט אין זינען, ווי נאָר אים כאַפּן און פאַרבייטן מיט ים.

פאַר אים איז, מסתּמא, אויך קיין סוד ניט געווען, אז גרויע בערן קריכן ניט אויף די בוימער.

צו קורצע צייט איז ער געזעסן אויפן שפיץ פון צווייטן בוים. זיך איבערצייגנדיק, אז דער גרויסער „פּעטער“ — בער קוקט אויף אים ניט, האָט ער זיך גיך אַראָפּגעלאָזן אויף דער ערד, איז אוועקגעקראָכן צו א דריטן בוים, נאָך ווייטער פון דעם אָרט, וואו דער „פּעטער“ האָט באלעבאַטעוועט, און איז תּיכּף אויף אים אַרויפּגעקראָכן. ס'איז געווען קלאָר, אז ער האָט בדעה אויף אזא אופן ניט לאָזן קיין סימנים נאָך זיך און אַראָפּ-פירן דעם ריז פון וועג. איך האָב געזען, ווי ער האָט אין אזא סדר געמאַכט זיין ווייטערדיקע עקספּעדיציע. ער פלעגט איטלאַכס מאַל אַרויפּקלעטערן אויפן סאַמע שפיץ, ווי הויך דער בוים זאָל ניט זיין, און פון דאָרט מאַכן א גרונטיקע אויסשפּירונג. באלד איז ער נעלם געוואָרן אין געדיכטן וואַלד.

אין א וויילע ארום האָט דער ווינט צעטראָגן איבערן וואלד
יאכימס פרייד-געשרייען, וואָס האָבן עדות געזאָגט, אן ער האָט
געפונען זיין מוטער.

VI.

די בערן זיינען זיך נוהג צו באשטראָפן זייערע קינדער פאר
ניט פאָלגן מיט קלעפּ, פעטש, סטוסאקעס און נאָך אזעלכע קערפער-
לאכע שטראָפן. ברומע האָט זעלטן ווען באנוצט די מיטלען. האָט
זי טאקע איר בן יחידל שטארק צעלאָזן. ס'פלעגט ניט פארלויפן
קיין שעה, דער תכשיט זאָל איר ניט פארשאפן קיין עגמת נפש.

מאכט זיך באלד א נייע מעשה. די זאָזיקע מעשה האָב
איך געהערט פון דריי בערג-יעגער. די מענטשן ווערן שטארק
ברוגז, אויב מ'איז מסופק אין דער אמתדיקייט פון זייערע
מעשיות, אגב זיינען זיי גוטע שיסער און תמיד באזארגט מיט
רעוואָלווערן, וועלכע זיי באנוצן אמאָל אויך, כדי שטארקער צו
איבערצייגן יענעם. דעריבער האָב איך קיין ברירה ניט געהאט
און געמוזט זיי גלויבן אויפן וואָרט. די מעשה האָט אָבער שפע-
טער באשטעטיקט אויך דער שומר פון פארק.

די גרעסטע הנאה האָט יאָכים געהאט פון די פושקעס מיט
די געצוקערטע רויטע פלוימען. די פראקטיק האָט אים אויסגע-
לערנט תיכף דערקענען זיי פון דערווייטנס, דערגייט נאָר זייער ריח
צו אונזער נאשער, רינט אים גלייך פון גויל.

מאכט זיך א מאָל, אין דער גרויסער קיך פון האָטעל האָט

מען געבאקט טאָרטן מיט רויטע פלוימען. דער ווינט האָט דער-
טראָגן יאָכמען דעם געשמאקן ריח.

ווי אויף צו להכעיס האָט אים גאָר די מוטער געדארפט
איצט צוואָגן, וואשן די מאָרדע מיט דער לאפע, קאמען זיין קאָפּ
מיט אירע נעגל. ווי א סך קינדער, האָט יאָכים דאָס ניט געקענט
פארטראָגן און איטלאכס מאָל פלעגט ער דערביי שרייען און
וויינען. איצט האָט אים דער ריח געצייגן אין קיך אריין. ער
האָט זיך אָנגעהויבן ווארפן און אפילו געוואָלט א ביס טאָגן די
מוטער. דאָס מאָל איז ברומע ארויס פון די פלים און האָט אים
אראָפגעלאָזן א פייערדיקן פאטש, אז ער האָט זיך איבערגעקערט
קאזיאָלקע אויף עטלאכע טריט.

ס'איז ניטאָ קיין שלעכטס אָן גוטס: יאָכים האָט עס אויסגע-
נוצט, איז אויפגעשפרונגען אויף זיינע דריי געזונטע לאפעס און
גיך אנטלאָפן פון דער מוטער אין דער ריכטונג צום האָטעל.
ברומע האָט זיך, ווי תמיד, גלייך געלאָזן נאָך אים, ווייל זי האָט
שוין די ביטערע פראקטיקע, און אָן איר מאכט ער זיך תמיד אָן א
נייע צרה.

דער נאָז האָט אים אוועקגעפירט אין קיך. אויפן וועג איז
ער עטלאכע מאָל ארויפגעקראָכן אויף די בוימער, פדי זיך ארומ-
קוקן, צו ס'לויערט ניט ערגעץ וואו א שונא, די מוטער פלעגט
בלייבן אונטן.

שוין נאָר נאָענט איז יאָכים ארויפגעקראָכן אויפן שפיץ פון
א הויכן בוים און האָט איינגעאטעמט אין זיך די געשמאקע ריחות.

וואָס האָבן זיך געטראָגן פון קיך.

די מוטער האָט, מסתמא, פארשטאנען, וואָס איר זון האָט אין זינען, און האָט זיך פארנומען צוריק אין וואלד, יאָכים האָט אָבער אויפגעהויבן א הארצרייסנדן געשריי, ברומע האָט זיך געמוזט אומקערן צוריק.

אגב, איז ברומע אליין אויך ניט געווען קיין שונא פון פלוימען-מארמעלאַד: ס'האָט איר אויך שטארק געקיצלט אין נאָז. דעריבער האָט זי ניט אָפּגעהאלטן איר זון. אויף אירן א סיגנאל, איז ער אראָפּ פון בוים און מיט שמחה אוועקגעהונקען אויף זיינע דריי פיס צום קיך. ברומע נאָך אים.

ביים קיך האָבן זיי קיין זאך ניט באַמערקט. פון פּלל, לעבן און לאָזן לעבן" האָט מען שטארק געהאלטן אין פארק. די בערן קומען אָפּט אהער, באקומען עפעס אין לאפע און טראָגן זיך אָפּ תיכף צוריק אין וואלד.

ווי דער מנהג איז, וואָלט דער קוכאר, מסתמא, מכבד געווען ברומען און איר נאשער מיט א ביסל פלוימען, ווען ס'פאסירט ניט עפעס אומגעוויינלאכעס.

מיט א וואָך צוריק האָט איינער מוזן די האַטעל באדינער געבראכט אין קיך א נייע קאץ.

די יונגע קאץ איז באלד געוואָרן א מוטער פון עטלאכע קעצעלאך. בעת ברומע און יאָכים זיינען צוגעקומען, איז די קאץ מיט אירע קעצעלאך געלעגן אויף די טרעפלאך פון קיך.

און האָט זיך געווארימט אויף דער זון. דערזעענדיק די גרויסע בעריכע, האָט זי ברייט געעפנט אירע קעצישע אויגן. זי האָט אין לעבן קיין בערן ניט געזען. הינט האָט זי יע געקענט און געמיינט א פנים, אז ס'מוז זיין א גרויסער הונט.

איר ערשטער רעיון איז געווען מאכן פליטה פון דער מו-ראדיקער חיה. אָבער די דאגה פאר די קינדער האָט איר אָפגע-האלטן דערפון. די יונגע מוטער האָט לחלוטין שאַרגעסן אָן זיך און מוטיק באגעגנט די בעריכע. זי האָט זיך אויפגעהויבן אויף אירע לאפקעס, אויסגע-בויגן דעם רוקן און דעם עק, איינגעצייגן די אויערן, ארויסגעלאָזן די שפיציקע נעגל און, באווייזנדיק אירע שאַרפע ציין, אָנגעהויבן מוראדיק מייקען. הגם די קאץ האָט גערעדט אויף איר לשון, האָט די בעריכע, אפנים, גוט פארשטאנען, ווייל די צוזערער פארויכערן, אז

ברומע איז ניט בלויז געבליבן שטיין, נאָר האָט, ווי דער מנהג איז דאָ געווען, אויפגעהויבן ביידע פאָדערשטע לאפעס — א סימן פון שלום. די קאץ איז אָבער ניט אָפגעטראָטן. ווען ברומע האָט זיך אויפגעהויבן אויף די הינטערשטע לאפעס און זיך אויסגעצויגן אין איר גאנצער גרויס, האָט זי באמערקט, ווי נישטיק קליין די קאץ איז געגן איר.

איר מחשבה איז, מסתמא געווען: פארן גרויען וואלד-ריז ניט דערשאַקן זיך און פאר אזא קליין חיהלע אָפטרעטן? — פּע, א חרפה!

חוצדעם האָט יאכים געיאָמערט הינטער איר, דערמאָנענדיק דער מאמען, אז זי טאָר זיך ניט אָפּוואַגן פון אריינשמעקן אין קיך, כאָטש בלויז פון זיינעטוועגן. דאָס האָט איר געשטויסן מאכן נאָך א טריט פאַראויס.

נאָך מוראדיקער האָט די קאץ איטגעשיפעט איר „שטיי!“ ברומע האָט אָבער קיין אכט ניט געלייגט אויף דער התראת. דער יאָמערליכער געוויין פון די דערשראָקענע קעצעלאך, וועלכע האָבן זיך צוגעטוליעט אייגע צו די אנדערע אין א ווינקעלע ביי דער קיך, האָט געצוואונגען דער מוטער איינצושטעלן דעם לעבן און אנטקעגנצושטעלן זיך דעם „גרויסן הונט“.

דער פילבארסטער אָרט ביי די בערן, איז דער נאקעטער נאָז. די קאץ האָט עס פארשטאנען, מסתמא, אינסטינקטיוו. מאָדנע גיך איז זי ארויפגעשפרונגען ברומען אויפן האלז און מיט אירע אכצן שארפע נעגל-נאָדלען און מיט דער מויל פול ציינער איינגע-געפיסן זיך אין איר נאָז.

צעמישט איז די בעריכע געוואָרן פון אומגעריכטן אָנפאל. ברומענדיק פאר ווייטאָג, האָט זי שטארק געטרייסלט דעם קאָפּ אין אלע זייטן, וועלנדיק אראָפּווארפן פון זיך די ביזע חיחלע. די קאץ האָט זיך אָפּגערוקט אויף הינטן און אריינגעלאָזן אירע נעגל אין ברומעס רוקן.

אומזיסט האָט די בעריכע זיך געמאטערט מיט אלע אירע פדחות אראָפּצוטרײסלען פון זיך דעם שטעכעדיקן קניילכל. סוף פל סוף האָט זי באשלאָסן צו אנטלויפן בתרפה פון איר שונאס

געביט. פאר דער קליינער זיגערן, איז, מסתמא, געווען ווייניק צו פאריאָגן דעם שונא: האָט זי געוואָלט דעם אומגעבעטענעם גאסט פארשאפן אזא מפלה, אז ער זאָל פארוואַן אויף דורות צו רוקן זיך דאָרט, וואו אירא קעצעלאך זיינען

ווי גיך די בעריכע איז ניט געלאָפן אין וואָס פאר א גע-
וואלדיקע שפרונגען זי האָט ניט געמאכט, האָט זי אלץ ניט גע-
קענט לויז ווערן פון קליינעם טייוול, וואָס האָט אכזריותדיק
מיט די ציין און נעגל באארבעט איר ברייטן, פעטן רוקן. דער
גאנצער וועג איז געווען באזייט מיט ברומעס שטיקער פעל און
טראָפּיס בלוט.

א גרויל האָט ארומגעכאפט די אומגליקלאכע בעריכע. ווי
משוגע האָט זי זיך גענומען דרייען אין א קרייז און ווילד גע-
שריען. איצט איז זי געווען גרייט ביי אלע תנאים שליסן שלום
מיטן קליינעם שונא, וועמעס כוח זי האָט צו שטארק דערפילט.
דער שונא איז אָבער געווען אומברחמנדיק טויב צו אירע
מאוימדיקע געשרייען און איז נאָך אכזריוֹדיקער און צאָרנדיקער
געוואָרן.

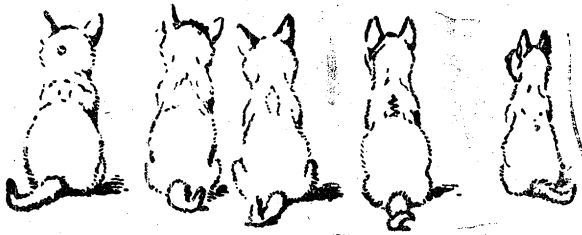
ווער ווייס, ווי לאנג ס'וואָלט געדויערט די טראַגישע
שפיל, ווען יאָכים, וואָס איז געזעסן אויפן שפיץ בוים, וואָלט ניט
ארויפגעפירט מיט א שניידיקן קוויטש זיין מוטער אויף א נייעם
געדאנק: זי האָט זיך א לאָז געטאָן צום בוים אין גענימען אויף
אים קלעטערן.

די קאץ האָט פארשטאנען, אז דער בערעלע קען העלפן

זיין מוטער לויז ווערן פון שונא, און איז תיכף אראָפּגעשפרונגען
פון איר געגנערין, נאָך איידער די לעצטע האָט באוויזן ארויפצו-
קריכן אויפן בוים, פון וועלכן זי האָט אָבער ניט אָפּגעטראַטן. זי
האָט שטאַלץ אויפגעהויבן דעם עק און, מיויקענדיק א נצחון-לי-
דעלע, האָט זי סטראשענדיק געקוקט אויפן בוים.

— אנו, פרוביר נאָר אראָפּגיין! איך וועל דיר נאָך בעסער
אָנרייבן דיין מאַרדע!

שפעטער א וויילע האָט זיך די זיגערין אוועקגעזעצט לעם
בוים, וואו ס'איז געזעסן די באזיגטע, און א רוף געטאָן די קע-
צעלאך. די קליינע זיינען תיכף צוגעלאָפּן, ארוםגערינגלט די מו-
טער און געשפּילט זיך מיט איר.

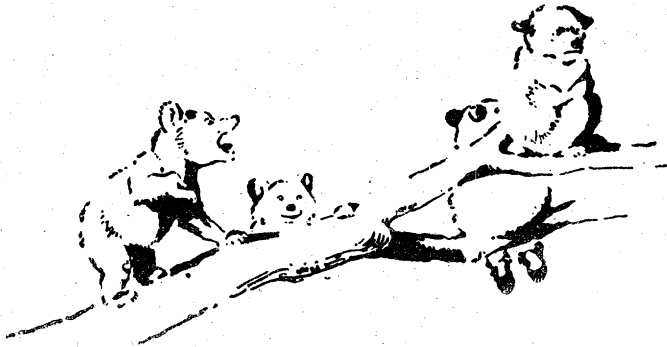

די קאץ האָט בדעה געהאט אויסצוהונגערן די בעריכע און
וואָלט ניט אראָפּגענומען די באלאגערונג, ווען ניט די האָטעל-
באדינער, וואָס האָבן רחמנות געקראָגן אויף זייער אלטער בא-
קאנטער און איר קראנקן זון און געוואָלט זיי ארויסהעלפן פון
דער צרה. זיי האָבן אריינגענארט די קאץ מיט א שעלכעלע
מילך. קעגן אזא נסיון האָט די קאץ ניט געקענט ביישטיין און
אוועקגעוואָרפן איר פלאן.

ווי נאָר די קאָץ מיט די קעצעלאַך זיינען בעלם געוואָרן אין
קיד, איז ברומע מיטן זון תיכף אראָפּגעקראָכן פון בוים און
ביידע זיינען אויף אלע פיר אנטלאָפּן אין זייער רו אריין.

VII.

בעת איך האָב דעם לעצטן מאָל געזען יאָכימען, איז ער
געזעסן אויפן שפיץ פון א בוים און ווי דער שטייגער, געשריען.

זיין מוטער איז ארומגעלאָפּן און הארציק געברומט. ׀ וואָס דאָ
קומט פאָר האָב איך ניט געקענט פארשטיין. קיין שום חשד פון
וואָסער ס'איז סכנה האָב איך ניט באמערקט. דער לאָבוס האָט,
מסתם, פשוט געוואָלט הוּזק מאכן פון זיין מוטער. און אפשר
האָט ער זיך איבערגעגעסן און איז קראַנק געוואָרן. א פנים האָט
ער טאקע געהאט פון א חולת. מיט יעדן טאָג האָט ער אויסגעזען
ערגער און ערגער. מ'האָט געזען, אז ער וועט לאנג ניט אָנציען.
ברומע אליין איז שוין אויך ניט געווען די זעלבע. זי איז
עלטער געוואָרן, איר צערטלאַכקייט צום זון איז שוין ניט ווי

פריער. א ביטערע צייט איז געקומען. פאר יאָכמען: האלבע טעג
פלעגט ער אָפּוּיצן איינער אליין אויף א בוים און יאמערן איבער
זיין טרויעריקן מזל.

זיין לעצטע שעה האָט געשלאָגן, בעת אין האָב שוין
געהאט פארלאָזן דעם פארק. דעם סוף פון זיין לעבן האָט מיר
איבערגעגעבן מיינער א באקאנטער, וואָס האָט באזוכט דעם
פארק נאָך מיר.

אין אווגוסט, אין א גרויען טאָג, איז ברומע מיט איר זון
געקומען א שמעק טאָן לעם קיך, כדי צו כאפן עפעס אין מויל
אריין. מיט א פאָר טעג צוריק איז אין האָטעל-קיך אָנגעקומען
א יונגע אירלענדישע מיידל. איר האָט זיך אויסגעדוכט, אז צום
קיך דערנעענטערט זיך א קו. פאטשנדיק מיט די הענט, איז זי
מיט א געשריי ארויסגעלאָפן פון קיך: זי האָט געוואָלט אריינג-
טרייבן די קו אין שטאל.

די אָפענע טיר פון קיך האָט, מסתם, ארויסגערופן ביי ברוי-
מען טרויעריקע זכרונות וועגן איר באגעגעניש מיט דער קאץ
און זי איז אין גרויס פחד אנטלאָפן. יאָכים האָט פון מורא א
טריט ניט געקענט שטעלן. באלד האָט ער, ווי זיין טבע איז,
אָנגעהויבן קלעטערן אויף א שטאם, וואָס האָט זיך ארויסגעוויזן
פאר א לאמטערנע-סלופ. צום אומגליק, איז דער סלופ געווען
בלויז זיבן פוס די הויך.

זיצנדיק אויפן שפיץ, האָט ער, ווי דער שטייגער, פאר-
הילכט די לופט מיט מוראדיקע קולות.

באמערקנדיק איר טעות, האָט זיך די מיידל ניט ווייניקער דערשראָקן פאר דער בעריכע, זי האָט אָנגעהויבן קוויטשען איבערן גאנצן הויף. אויפן געפילדער זיינען זיך צונויפגעלאָפן די האָטעל באדינער. דערזעענדיק דעם בערעלע איינעם אליין, האָבן זיי שטארק געקריגן חשק צו כאפן אים א לעבעדיקן.

מ'האָט געבראכט א פעטלע מיט א לאנגער אייזערנער קייט. נאָך א קורצן קאמף האָט זיך זיי איינגעגעבן ארויפצווארפן די פעטלע אויף זיין האלז און אים צובינדן צום סלופ.

יאָכים איז געוואָרן אזוי צעמישט, אז ער האָט, אפילו, א צייט אויפגעהערט צו גוואלדעווען, ער האָט זיך פארצווייפלט געוואָרפן, געקראצט, געביסן, פרובנדיק זיך באפרייען. אז אים האָט זיך ניט איינגעגעבן אראָפצווארפן פון זיך די פעטלע און צערייסן די קייט, האָט ער זיך ווידער גענומען צו זיין אלטן באליבטן מיטל: שרייען מיט אלע כוחות און רופן די מוטער צו הילף.

צעטרָאָגן, אומרואיק האָט זיך ברומע תיפף באוויזן. זי האָט זיך געדרייט ארום דעם סלופ, איז אָבער נאָענט ניט צוגעגאנגען אויס מורא פאר א נייעם אָנפאל פון דער קאץ.

ברומע האָט געזען, אז זי וועט שוין ניט ראטעווען איר זון, זי האָט אויך מורא געהאט כאפן דעם זעלבן פסק, וואָס ער, איז זי ווידער אנטלאָפן אין וואלד. ווי ס'איז געווען דער אומ-גליקלאכער מוטער אויפן הארצן, קען מען זיך פאָרשטעלן. פמעט דעם גאנצן טאָג האָט זיך דער געפאנגענער געוואָרפן, ווילד געשריען און געברומט. אינאָונט איז ער געווען אזוי אויס-

געמאטערט, אז ער האָט קוים געהאט פון אויפצועסן, וואָס די מיידל האָט אים געבראכט.

נארע (אזוי האָט די מיידל געהייסן) האָט אים געוואָלט שאַרבייטן די מוטער, ווייל זי האָט זיך געפילט שולדיק אין זיין איצטיקער צרה.

די נאכט איז געווען א קאלטע, און יאָכים האָט כסדר גע- ציטערט. ערשט פארטאָג האָט ער זי אַראָפּגעלאָזן מיט דער לאנגער קייט אויף דער ערד, וואו ער האָט געפונען א ווייכן, ווארימן געלעגער פון היי, וואָס די גוטע נארע האָט אים אויסגעבעט,

אויפן אנדערן טאָג האָט זיך ברומט עטלאכע מאָל געוויזן לעם סלופ אין זיך דורכגעשמועסט מיט איר געפאנגענעם זון. שפעטער זיינען אירע באזוכן געוואָרן זעלטענער. צום סוף, האָט זי אויפגעהערט קומען.

אויף אזא אופן איז יאָכים, נעבעך, געוואָרן א קיילעכדי- קער יתום.

נארע האָט אים ליב געקריגן און געזאָרגט פאר אים. זי פלעגט אים ברענגען אלץ, וואָס ער האָט נאָר ליב.

פאר איר שטארק דאגהן האָט ער איר איינמאָל געוואָלט א גראב טאָן מיטן האנט. זי האָט אים דערפאר זי קלאפ געטאָן מיטן שטעקן. ניט געוויינט צו אזא באהאנדלונג, האָט ער עטלאכע שעה נאָכאנאנד געוויינט און געקרעכצט, דערפאר האָט ער זיך אָבער מער ניט דערלויבט איר צו באליידיקן און איז בכלל געוואָרן שטילע.

נאָר ווען זי פלעגט פארשפעטיקן מיטן עסן אָדער טרינקען.
האַט ער שטילערהייט געברומט: עררר-עררר-עררר! נאָרע פלעגט
אים תיכף ברענגען, וואָס ס'איז נאָר נויטיק געווען.

א דאנק נאָרען, האָט ער זיך אָנהויב סעפטעמבער שטארק
פארבעסערט, פולער געוואָרן. ער האָט זיך איינגעלעבט אין דער
נייער לאגע און אָפגעוויינט זיך פון א סך חסרונות.

צייטנווייז האָט אים נאָרע באפרייט פון קייט און געלאָזן
פריי. ער האָט עס קיינמאָל נישט אויסגענוצט, כדי צו אנטלויפן
אין וואלד.

גייענדיק אויף די הינטערשטע לאפעס, פלעגט ער א רגע
נישט אָפטרעטן פון זיין באשיצערין, וועלכע האָט אים אריינגע-
לאָזן אפילו אין קיך אריין. ער האָט איר געפאָלגט, ווי א גע-
טרייער הונט, און געהאלטן זיך גאנץ אָרנטלאך.

דאָ האָט ער זיך אפילו באקאנט מיט דער שרעקלאכער
קאץ, וואָס האָט מיט אים שלום געמאכט, זעענדיק וואָסער מעכ-
טיקע חברטע ער האָט.

סוף אָקטאָבער פארמאכט זיך דער האָטעל אויפן גאנצן
ווינטער. די האָטעל באדינער האָבן זיך געישובט, וואָס צו טאָן
מיטן בערעלע: אוועקלאָזן אים אין וואלד צי אוועקפירן אין ניו-
יאָרקער זאָלאָגישן גאָרטן. די גוטע מיידל האָט אָבער באשלאָסן
לאָזן אים ביי זיך, כל זמן דער האָטעל איז נאָך אָפן.

די נעכט זיינען געוואָרן זייער קאלטע, ער האָט אָנגעהויבן

שטארק הוסטן. ער איז ניט געוואָרן פעט, ווי אלע בערן אין האַרבסט, נאָר פארקערט, נאָך דארער, זיין קליינער פולער בויך איז איינגעפאלן.

אין א קאלטן פרימאָרגן האָט מען אים געפונען אויף זיין געלעגער אונטערן טלופ קראַנק און שיר ניט דערפראָרן. נאָרע האָט אים אריינגענומען צו זיך אין צימערל ביי דער קיך, וואו ער איז שוין פארבליבן.

א דאנק דער ליבער וואַרימקייט אין צימער, נאָרעס צערט-לאַכקייט און דער הילף פון א פארבייגעפאָרענעם דאָקטאָר, איז דעם קראַנקן בערעלע לייכטער געוואָרן, און ער האָט אָנגעהויבן אינטערעסירן זיך מיטן ארומיקן לעבן. דערהויפּט האָט אים צו זיך געצויגן דער פייער. ער פלעגט זיך זעצן אויף די הינטערשטע לאַפקעס, פארלייגן די פאָדערשטע אויפן בייכל, אָנשטעלן די אויערלאַך און מיט גלאַנציקע אויגעלאַך קוקן אויפן וואונדער, ביז דער פייער איז אויסגעלאָשן געוואָרן.

שפעטער איז ער ווידער געוואָרן אפאטיש. זיין הוסטן איז אלע טאָג געוואָרן שטארקער. ער האָט כסדר געציטערט און איז געוואָרן אָפגעשוואַכט. בעסער האָט ער זיך געפילט, ווען נאָרע פלעגט אים נעמען אויף איר שויס און וויגן אויף די הענט ווי א קליין קינד. ווען זי פלעגט אים צוריקלייגן אין קאָרב, וואָס איז געווען זיין פעט, פלעגט ער שטילער הייט קרעכצן און וויינען עטלאַכע טעג פארן שליסן דעם האָטעל, האָט זיך יאָכים אָפגעזאָגט פון זיין שטענדיקן פרישטיק און זיך כסדר געגעטן

צו נאָרען אויף די הענט. די גוטע מיידל האָט אים אוועקגע-
 זעצט צו זיך אויף די קני. ער האָט זיך צוגעטוליעט צו איר.
 מיט די לעצטע פּוּחֹת האָט דער קליינער בערעלע געגלעט מיט
 זיין הייסן נאָז נאָרעס ראָזע באַקן און שטילינקערהייט מיט
 הפסקות צערטלאך געמורמלט: „עררר... עררר... עררר.“ זיין קול
 איז שוואכער און שוואכער געוואָרן, ביז ער איז אויף תמיד
 שטיל געוואָרן...

אזוי האָט פארענדיקט זיין קורצן לעבן יאָכים בער.

